

28 Şubat'ın Onuncu Yılı

■ **Baştarafı 2. Sayfada** sayısal demokrasiden yanadırlar. Oysa sayısal demokrasi, çoğunluk demokrasisi yerine günümüzde, **“çoğulcu katılımcı demokrasi”** geçerlidir. Onlar ne demokrattır, ne de demokrasiye inanıyorlar.. onlara **“şekilci ve sayısal demokrasici”** denmesi en uygun olandır.

28 Şubat 1997 kararlarından sonra Refah Partisi hakkında Anayasa Mahkemesi'nde dava açıldı ve parti, laiklik ilkelerine karşı davranışları nedeniyle, 9 Ocak 1998'de kapatıldı. Bu partinin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) açtığı dava da reddedildi ve AİHM, Anayasa Mahkemesi'nin verdiği kararı onaylamıştı. AİHM'nin kararı, demokrasinin kendisini koruma hakkından, **“mücadeleci demokrasi”** kavramından doğmaktadır. Alman hukukçusu **Leibholz**'un belirttiği gibi **“Hiçbir anayasadan, kendisini ortadan kaldıracak koşulları onaylaması ve böylece intiharını yasallaştırması beklenemez.”** Hiçbir demokraside yıkım için özgürlük (freedom to destroy) yoktur. Gerek tatlı su

demokrasilerine, gerekse laik Türkiye Cumhuriyeti'nin temel esaslarını değiştirmek isteyen siyasetçilere önerimiz şudur:

* Siyasete dışarıdan **“müdahale”** istenmiyorsa, öncelikle beş yılda bir yapılan seçimle iktidara gelen seçilmişlerin, gerçek demokrasiye inanmaları ve kendilerine düşen görevleri yerine getirmeleri gerekir.

* Türkiye Cumhuriyeti'nin temelinde Atatürk'ün laik, demokratik aydınlanma devrimleri vardır. Siyasal iktidarlar bu temel ilkelere karşı çıkmamalı, kendilerini değişmiş gibi göstererek dini siyasete alet etmemelidir.

* Türkiye Cumhuriyeti çağdaş, uygar ve laik temellere dayanır; Türkiye, tarikatlar cumhuriyeti ve tarikatlar demokrasisi olmaz.

Cumhuriyet'in temeli; olan laik ilkesinin korunması demokrasinin korunmasından daha önemlidir. Demokrasi her zaman kurulur.. ama laik Türkiye Cumhuriyeti bir kez yıkıldı mı onu tekrar yaratmak çok zordur.

Bunun herkes bilincinde olmalıdır...